

stezice 85
19 40

Photo
en

NJEGOVO IME JE LEGENDA,
NJEGOVA POT JE BORBA,
NJEGOVA VELIČINA JE ŽRTEV,
NJEGOVO ZAVETJE - ČLOVEŠKO SRCE.

(France Filipič)

T I T O

Kdo je to tovariš Tito?
vemo vsi,
bil je borec za svobodo
in za lepše, boljše dni.

Spoštujemo in ljubimo ga vsi,
zaslužil prav gotovo še več bi.
Vsi otroci naše zemlje
kličemo Titu v veselje!

Sredi vojne maršal je postal,
ukazoval je vojakom, kako je prav;
končno krvavo vojno je z zmago
končal.

Tito naš,
ki praznuješ svoj veliki čas,
vodi nas
v neskončni čas.

Polona Ceglar, 4.b raz.

ZAKAJ IMAM RAD NAŠEGA MARŠALA:

Ker ima on nas rad.
Ker je bil hraber borec.
Ker nas je popeljal do zmage nad okupatorjem.
Ker se je boril za pravico delavcev.
Ker je bil poveljnik partizanov.
Ker je bil večkrat zaprt in ranjen.
Ker uspešno vodi našo domovino.
Ker se je boril za svobodo.
Ker je pogumen.
Ker nas je popoljal v novi - socialistični svet.
Ker je združil jugoslovanske narode in popeljal
v boj proti okupatorju.
Ker je pravičen in dober.
Ker je borec za mir v svetu.
Ker se bori za pravice vseh ras in narodov.
Ker pomaga nerazvitim državam.
Ker se bori za človekove pravice.
Ker nam je pomahal iz avtomobila.
Ker se je že mlad vključil v vrste komunistov.
Ker se je dobro učil.
Ker ima rad živali.

4.b razred

Petnosemdeset rož!
 Petnosemdeset rdečih rož
 na vrtu bi nabrala,
 tebi drgi TITO bi poslala.

Pomlad je in rože cveto,
 in šopek od njih za Tita bo.
 Oh, kako si želim,
 da Tita obdarim

Petnosemdeset ptic,
 petnosemdeset golobic,
 k tebi TITO bi poslala.
 Vsaki ptici,
 vsaki, vsaki golobici,
 rdečo rožo v kljun bi dala.
 Naj k tebi Tito polete,
 srečnih dni ti zaželee!

Pomlad smo življenja,
 ki v Titu živi,
 njegova pomlad -
 to smo mi.

Pomlad je praznik naš,
 v njej Tito rojstni dan slavi,
 mi pa na tisti dan
 vsi ponosni smo - mladi.

Janja Klobučar,
 4.b razred

Nataša Gorjanc,
 5.b razred

T I T O

Tito, Tito, Tito,
 njegova moč je kakor jeklo zlito,
 njegova sila je kakor zlato sito.
 Prijatelj vseh je Tito, Tito.

S pionirji vedno rad kramlja,
 saj mu ljubi smo,
 kajti rastemo v novo generacijo.
 Ko njegovo delo bomo nadaljevali,
 bomo potrudili se,
 zato mu obljujamo,
 da bomo pridno učili se.

In sedaj, ker tovariš Tito
 praznik svoj slavi,
 spoznal bo,
 kako radi ga imamo mi.

Damjana Škantar, 7.b razred

T I T O - MOJ VZORNIK

Tega našega velikega državnika sem, kot otrok, poznala kot mogočnega in zaslužnega človeka, ki vodi našo domovino in ki je veliko pripomogel k naši svobodi in srečnim dnevom. Sedaj pa ga spoznavam kot pomembno zgodovinsko osebnost, znano po vsem svetu.

Vedno znova mi vzbuja občudovanje in skušam ga posnemati. Kjerkoli in kadarkoli.

Vem, da je Tito mnogo dosegel prav z učenjem, zato mi njegove besede, nam mladim, pionirjem, da je učenje naša prva dolžnost ter naj se pridno učimo, venomer zvene v ušesih. Včasih mi uspe biti preudarna in samozavestna, skušam primerno svetovati, pomagati, biti tovariška.

Ob novih dogodkih pri nas in po svetu, v katerih je glavna oseba Tito, pa premišljam, kako lahko mi, mladi, pionirji s svojimi močmi pripomoremo k izboljšanju odnosov do sočloveka.

Posredno, a vendar smo tudi mi mlajši vključeni v to. S tem, ko pošiljamo svoje prispevke v zaostale dežele in v dežele, kjer vlada vojna, posnemamo Tita, ki se bori za mir in neuvrščenost.

Našega voditelja imam lahko za vzor še v mnogih drugih dejanjih; in če se zgledujem po njem, bom našla pravo pot v svojo prihodnost.

Sonja Šemrl, 7.c razred

T I T O

Tito, bil si otrok.

Tito, bil si mlad.

Tito, doraščal si v moža
in postal junak.

Tito, vodil si borce varno
preko prepadov in mej.

S puško in bombo ob pasu,
s praporom našim naprej.

Simona Kavčič;

6.a razred

T I T U

Zdaj, ko Tito naš maršal,
rojstni dan slavi,
85. leto naj v sreči, zdravju proslavi.

Tito narodni heroj, neustrašen borec,
si povedel borce v boj.
Bil si borec za svobodo,
danes borec si za mir.

Vsi ga skoro že pozajo,
saj je Tito naš maršal,
po vsem svetu on potuje,
z drugimi nam srečo kuje.

Nataša Gorjanc,
5.b razred

O tem, kako je Tito vodil svoje borce - partizane v času, ko so našo domovino okupirali tujci, so mi pripovedovali najprej moji starši. Ko sem prestopila šolski prag, sem ga vedno bolj spoznavala in ga občudovala zaradi velikih dejanj, ki jih je storil za nas in za našo domovino. Občudujem ga in spoštujem, ko pri svojih 85 letih še vedno vodi naše ljudstvo in se bori za pravice zatiranih narodov.

Letošnje leto - 1977 pa je še posebej pomembno, saj proslavljamo tri pomembne jubileje: 40. obletnico ustanovitve KPS na Čebinah, 40. obletnico prihoda tovariša Tita na čelo partije in njegov 85. rojstni dan.

Po drugi svetovni vojni, ki se je končala leta 1945, so začno največje Titove zasluge za enakopravnost vseh ljudi. Tito je postal predsednik naše države, ki se imenuje SFRJ. Pod njegovim vodstvom se je hitro razvijala. Po vojni smo uspešno obnavljali porušeno domovino. Gradili smo pravično družbo, kjer ni zatiranih. Tudi to, kar se dogaja po svetu s črnimi ljudmi, ni Titu vseeno. Zavzema se, da bi vse države v Afriki, Ameriki postale samostojne. Tito se zaveda, da nismo pri srcu nobeni velesili ne Ameriki, ne SZ. Zaveda pa se tudi, da lahko pride do oboroženega spopada, zato se Tito zavzema za razoročitev vseh dežel. Le z razorožitvijo bi bila naša varnost zagotovljena. Noben državnik ali lokalni katekeri je potoval toliko kot Tito. Obiskal je 66 držav na petih celinah. Ker je obiskal veliko držav, ga pogostokrat imenujemo: Neutruden popotnik miru.

K njegovemu 85. življenjskemu jubileju se pridružujemo tudi mi učenci in mi želimo še vrsto srečnih in zdravih let. Tito je bil in bo svetel vzgled človeka, kateraga ime bo zapisano v zgodovini.

Tovariš Tito ima velike zasluge, da mi danes živimo svobodno. Saj je med bojem proti fašističnim silam uspešno vodil naš narod in KP. Zaradi političnega delovanja je bil večkrat zaprt, vendar narodne zavesti mu sovražniki s tem niso mogli odvzeti.

V bojih je Tito spodbujal borce, naj se borijo do zadnjega, naj ne obupajo. V vsakem boju je upal na zmago. Ves svet je zvedel zanj. Fašisti pa niso imeli miru. Na vsak način so hoteli našega vrhovnega komandanta ubiti ali ujeti. Ko so zvedeli, da je vrhovni štab s Titom v Drvarju, so navsezgodaj zjutraj napadli to mesto. Toda tovariš Tito je bil v podzemski votlini in kljub prigovarjanju, naj se umakne na varnejše mesto, tega ni storil. Upal in vedel je, da bodo naši borci zmagali, da morajo zmagati. In tako se je tudi zgodilo. Podobno se je godilo tudi v drugih bojih.

Vojna, ki je trajala štiri leta, se je končala - z zmago narodnoosvobodilne vojske, z zmago partije. Tovariš Tito je z zanesljivo roko prikrmaril ladjo revolucije v pristanišče.

Vse odločitve, ki jih je tovariš Tito uveljavljal v tem težkem obdobju, so izvirale iz prepričanja, da le enakopravni narodi lahko ustvarijo trdno in trajno skupnost.

Tito je povedel jugoslovanske narode v boj proti okupatorju, toda hkrati tudi v boj za njihovo neodvisnost, svobodo in enakopravnost. Pri vsaki priložnosti poudarja pomen velike pridobitve našega boja - bratstvo in enotnost.

Razmerju med narodi in narodnostnimi skupinami v naši socialistični skupnosti posveča Tito posebno skrb. Mi lahko samo občudujemo njegov neutruden boj za bratstvo in enotnost jugoslovanskih narodov.

KAJ MI POMENI TOVARIŠ TITO?

Tito je naše največje bogastvo.

Branka Zelič, 5. c razred

Tito mi pomeni svobodo.

Margit Bečan, 5.c razred

Tito je žarek ljubezni, ki obseva Jugoslavijo in ves svet.

Lori Pinoza, 5.a razred

Tito je majsko sonce. Brez sonca ni življenja, brez Tita ni svobode!

Severina Šter, 5.c raz.

Maršal mi pomeni mladost, borbo, ljubezen, pogum, življenje - človeka.

Irena Jaklič, 5.c r.

Tito mi pomeni sončen dan.

Helena Gros, 5. c razred

Tovariš Tito mi pomeni vse. Brez njega ne bi imeli lepega življenja.

Mirjana Huvič, 5.a raz.

Pomeni mi pot, ki vodi v še lepšo bodočnost.

Milan Brkljač, 6.a razred

Tovariš Tito mi pomeni prijateljstvo, svobodo in mir.

Božo Triller, 6.a razred

Maršal Tito mi pomeni veliko. V njem vidim borca za svobodo in neodvisnost. Po njegovi zaslugi živimo v miru.

Irma Meglič, 6.a raz.

Tito je največji voditelj in osvoboditelj naših narodov.

Marija Zupan, 6.a razred

Pomeni mi dobrega človeka, po katerem se moram zgledovati.

Milan Perkič, 6.a razred

Tovariš Tito mi pomeni mirno življenje v naši socialistični družbi.

Ado Bajrič, 6.a raz.

Tito mi pomeni mir in svobodo ter veliko zaupanje v prihodnost.

Marko Praprotnik, 6a raz.

KAJ BI DAROVAL TOVARIŠU TITU ZA ROJSTNI DAN?

Dala bi mu najlepše značke, ki mi pomenijo zaklad.

Nataša Potočnik, 5.a razred

Dala bi mu ljubko lutko, ki bi maršalu ob njegovem prostem času prepevala vesele pesmice.

Anica Jarc, 5.a razr.

Tovarišu Titu bi dala svojega papagajčka. Vem, da bi ga bil vesel, saj ima rad živali.

Mirjana Huvič, 5.a raz.

KAJ BI VPRAŠAL TOVARIŠA TITA?

Če bi srečala tovariša Tita, bi ga vprašala, če je z nami, mladimi, zadovoljen.

Marija Zupan, 6.a raz.

Vprašal bi ga, če je težko voditi našo državo.

Tomo Smolej, 6.a razred

Zanimalo bi me, katerega voščila za rojstni dan je bil najbolj vesel.

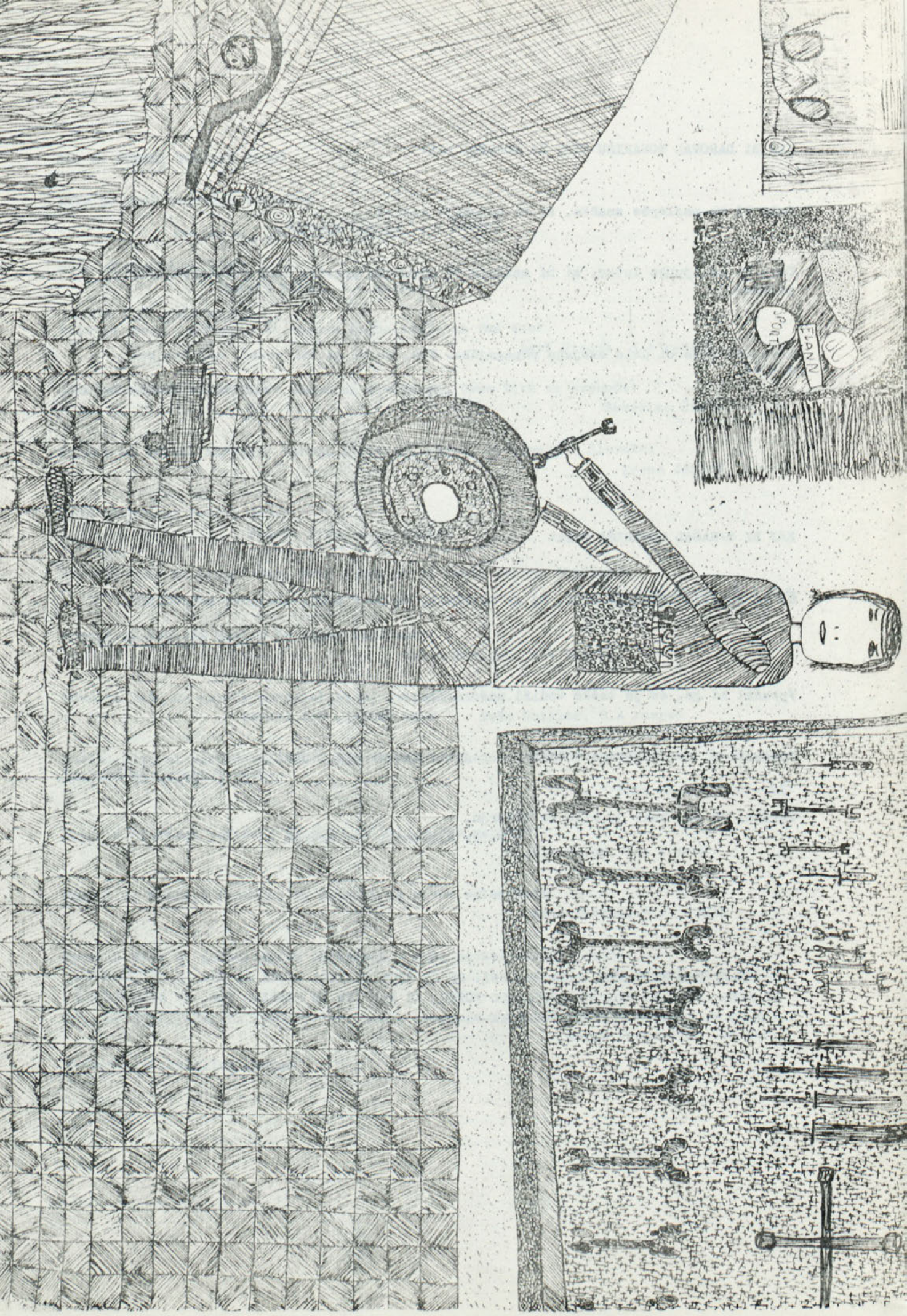
Jana Praprotnik, 6.a raz.

Vprašal bi ga, kako je bilo na Drvarju.

Peter Podrekar, 5.a razred

MI MLADI SMO NA NAŠEGA TITA PONOSNI. ON JE VZOR PRAVEGA BORCA ZA MIR IN PRIZADEVALI SI BOMO, DA BOMO TUDI MI HODILI PO POTEH, KI NAM JIH JE POKAZAL TER, DA BOMO OSTALI ČVRSTO NA BRANIKU MIRU IN NAPREDKA-

Bojana Kališnik, 6.c razred

NA VRHU ZELENE GORE
TRI LIPE PONOSNE STOJE,
ZVEČER SO ŠE STALE NA ~~gori~~,
KDO VE, ČE PA BODO OB ZORI?

(Simon Gregorčič)

S K R B I M O Z A N A R A V O

SKRBIMO ZA LEPOTO NARAVE

Opis

Naša narava je zelo lepa. Drevje je zeleno in med vejami imajo ptice gnezda za mladiče. V travi cveti veliko cvetlic. V bistrih potokih plavajo ribice.

Nato pa pridejo ljudje, ki jim lepota narave ne pomeni veliko. Razmečejo svoje odpadke po tleh, namesto da bi jih zakopali ali jih odnesli v smetnjake. Razmečejo ptičja gnezda, v potoke pa vlivajo različne strupene tekočine in s tem poginejo tudi ribe.

Zato moramo skrbeti za čistočo narave sami, uničevalce narave in drobnih živih bitij pa strogo kaznovati.

Igor Švab, 2.b razred

PROPADLO POSLOPJE

Ozrl sem se naokrog. Zagledal sem streho starega, pozabljenega mlina. Odločil sem se, da ga obiščem.

Nekega dne sem ga šel obiskat. Hodil sem med grmovjem. Ves popraskan sem prišel pred stara vrata mlina. Korak mi je zastal, ko sem zagledal v klopčič zvito kačo. Lasje so se mi naježili. Odahnil sem se, ko se je kača skrila. Stopil sem naprej. Zgrabil sem zarjavelo kljuko, a vrata se niso odprla. Obšel sem mlin. Pogled mi je obstal na odprtem oknu. Izpod bližnje smreke sem s težavo prinesel stari panj in ga postavil pod okno. Nenadoma so se iz panja usule ose. Občutil sem nekaj krepkih pikov. Pognal sem se skozi okno in z glavo treščil ob tram. Ko sem opazil mlinske kamne, sem nenadoma obstal. Bolečine so malo pojenjale, a za trenutek. Z veliko poguma sem se spustil v notranjost. Obstal sem. Prisluhnil sem glasovom: "Škrt!" Ves preplašen sem zavpil: "MIR!" Toda oglasilo se je še glasneje. "Grozno!" sem kriknil in se obrnil proti stopnicam. A še bolj grozno je bilo, ko se mi je malo strašilo med begom po stopnicah zaletelo v noge. Po vseh štirih sem se pognal proti vrhu stopnic. Skočil sem skozi okno. Ves preplašen sem položil roko na prsi, da sem ugotovil, če mi srce še bije. "Čimprej od tod!" sem si zaželel in brnil ob nekako kepo, pokrito z listjem. "Au! Ti bi se pa lahko umaknil!" sem kriknil skozi zobe in se prijel za nogo. Brnil sem namreč ob ježa.

Strah v kosteh, jež, ose in tram, vse to mi je ostalo v spominu na začarani mlin.

Želel sem, da bi ga popravili, a da ne bi doživeli kaj takega kot sem jaz.

Jože Dovžan, 4.a razred

TONE - ONESNAŽEVALEC OKOLJA

Sprehajala sem se ob jezeru. Videla sem lepa drevesa, na katerih so gnezdile ptice. Tudi rožice so cvetele. V bistrem tolmu so se poigravale ribe. Drugo nedeljo sem prišla na isti kraj. Začudena sem obstala. Spremenilo se je okolje. Ob jezeru je bilo veliko praznih konzerv, papirja, raznih škotel, celo prazne steklenice. Na drevesu sem opazila odlomljeno vejo in na deblu napis TONE.

Tone ni vedel, da s svojim početjem onesnažuje naravo.

Kaj bi bilo, če bi bili vsi taki Toneti?

Janja Slatnar, 2.a razred

DRUŽINA NA PIKNIKU

Družina je šla na izlet. Ustavili so se ob potočku pod košatim drevesom. Na drevesu je pel ptiček, ki je sedel na gnezdu. V vodi so plavale ribe. Lačna družina je posedla na travo in začeli so malicati. Odpadke so metali vse naokrog. Za njimi je ostalo pravo smetišče. Ptiček se je preselil drugam. Na drevesu so ostale polomljene veje, na grmu pa le še nekaj listov. Ribe v vodi so poginile. Premislimo dobro, kaj nam narava daruje in pomeni.

Vesna Hribar, 2.b razred

RAD IMAM NARAVO

Skoraj vsako soboto se s prijateljem Matejem odločiva za kratek obisk v naravo. Prav to soboto sva se odločila za pot, ki pelje iz Brčevega roda v Hraste.

Sredi poti sva zagledala trop muflonov. Ko so naju zagledali, so za hip negibno obstali. Nato pa izginili v gozdu. Narava mi je še posebno všeč zato, ker je v njej mnogo cvetja in gozdnih živali.

Vsako jesen po dežju iz zemlje pokukajo gobe. In takrat midva odhitiva v gozd ponje. Toda ponavadi zavzeti gobarji poberejo vse, še preden utegneš priti do njih.

S prijateljem vsak dan odkrivam nova čuda narave. Mislim, da jih bova odkrila vsak dan še več in da bova še veliko dni preživela v naravi.

Dušan Kuljič, 4.a razred

NEDELJSKI IZLET V NARAVI

Na jasi ob gozdu je že vse zeleno. Prišla je pomlad in rožice so že odprle svoje cvetne listke. V krošnji drevesa si ptiček spleta gnezdo in lepo žvrgoli. Ribica veselo plava v bistri reki.

V lepem sončnem vremenu so v naravo prihajali izletniki. Poteptali so travo, polomili so grmovje in veje dreves. Tudi ptičje gnezdo so podrli. Ko so odšli, so pustili vse odpadke. Na travi je ležala pločevinasta škatla, papir in še druge smeti. Del svojih odpadkov pa so odvrgli tudi v vodo. Od doma so pripeljali celo staro straniščno školjko in jo vrgli v reko. Reka se je skalila in postala je rjava in umazana. Ribica ni imela več hrane in zato je morala umreti.

Prej tako lepa zelena jasa, je postala smetišče.

Barbara Kapel, 2.b razred

ZAPUŠČENA BARAKA

Hišo, ki jo bom opisal, stoji blizu Tržiške Bistrice. Je zelo stara in še komaj stoji. Velika je približno štiri metre in široka kake dva metra. Je lesena, toda les je črviv. Pobarvana je rumeno, rjavo in sivo. Včasih so stanovali v baraki gradbeniki, ki so gradili naše bloke. V hiši je zelo veliko počečkanega papirja. V kotu stoji stara omara. V hiši se zelo radi skrivamo. Nekoč pa bi kmalu pogorela. V njej smo zakurili ogenj, ker je bilo ognjišče. Ogenj se je kmalu razplamtel, mi pa smo bili v reki. "Hiša gori!" je zaklical Roman. Hitro smo ogenj pogasili. V hiši je zgorelo veliko papirja, zidovi pa so bili ožgani. Še dolgo nismo v koči zakurili ognja.

Naša zapuščena baraka je zelo dobra tudi za kracanja s kreda. Taka je naša baraka.

Marko Primožič, 4.a raz.

MOJ BRATEC

Ime mu je Janez. Ima rumenkaste lase. Oči ima temno modre. Je majhne postave. Težak je 25 kg in velik 115 cm. Dolge trepalnice so mu črne. Kadar gre na sneg, se vrne ves bel. Pravimo mu sneženi mož. Ker je majhen, potrebuje tudi malo blaga za svoje obleke.

Vsak dan paseta z dedkom krave. Lička ima zmeraj rdeča. Prsti so mu drobni, a za njegovo opravilo dovolj močni. Noge so mu drobne, a za njegovo hojo dovolj močne. Tak je moj bratec.

Jože Dovžan, 4.a razred

OKOLJE, KI JE NEUREJNO

Na desni strani slike vidimo čisto naravo. Ko je prišel Tone, jo je onesnažil. Naredil je veliko škodo. Razmetal je vse tisto, kar je prinesel s seboj, polomil grmovje, vejo od drevesa, v vodo je vrgel staro školjko in škatlo z igračami. Z vsemi temi stvarmi je umazal potok, ki je veselo šumljal. Zastrupil je tudi ribico, ki je veselo plavala v vodi. Poleg tega je ranil tudi drevo, s tem, ko je nanj napisal ime Tone. Razigrani Tone je še pohodil travo in jo polil z vijoličasto barvo. Bil je pa še tako nesramen do narave, da je z drevesa vrgel ptičje gnezdo z jajčecem in mladimi ptičicami.

Zato je čisto okolje postalo zaradi tistega Toneta - tako onesnaženo.

Vanja Šarabon, 2.a razred

NE ONESNAŽUJ NARAVE

Na levi sliki vidim naravo tako, kakršno si želijo ljudje. Trava je lepo zelena, na njej rastejo cvetice. Ribica veselo plava po čisti vodi. Na drevesu poje ptičica in si spleta gnezdo. Grmiček prijazno sedi ob vodi.

Na desni strani pa je vse drugače. V to lepo naravo je prišel Tone. Najprej je vrezal svoje ime v drevo. Ptiček se je tega zelo ustrašil in zletel drugam. Tone je vrgel z drevesa ptičje gnezdo in jščece. Jajce se je razbilo, gnezdo pa je uničil. V vodo je vrgel staro školjko in strup, zato je ribica poginila. Odlomil je drevesu vejo in polomil grmiček. Po vsem tem je sedel v travo in si privoščil malico. Tone je pustil vse odpadke kar na travi. Ko je odšel, je bila narava čisto drugačna kot prej.

Mislim, da Tone tega ne bi smel storiti. Na svetu je še veliko takih ljudi, kot je Tone.

Melita Meglič, 2. a razred

**Tržiška dolina velika res ni,
je vendar edina
z gorenjske strani**

VOJTEH KURNIK

S K R B I M O Z A Č I S T O O K O L J E

Naša okolica je pogosto onesnažena. Škodimo ji že takrat, ko na tla vržemo še tako majhen papirček. Umazana narava je grda. Prav zato moramo skrbeti zanjo saj je veliko lepše, če je okolje lepo. Prav tako moramo skrbeti za okolico šole in velikih posestev. Tudi okoli stanovanj mora biti čisto.

V našem naselju smo se domenili, da se bomo otroci večkrat zbrali in očistili našo okolico. Ne smemo pa pozabiti tudi na gozdove. Ker stanujemo blizu gozdov, skrbimo tudi zanje. Odkrili smo več krajev, kamor ljudje odlagajo odpadke, zato smo vzeli stara vedra in smeti odnesli. Starši so bili našega dela veseli.

Želim, da bi vsak človek skrbel za svoje okolje.

Bernarda Malovrh, 5.a razr.

Sprehajal sem se po gozdu. Pogled mi je počival na zelenih grmičkih in krošnjah dreves. Razveselil sem se žuborečega potočka in zelenja ob njem. Toda malo je tako čistih koticov. Številni potoki so umazani in onesnaženi. Ribe so se preselile v čiste reke in potoke. Na vejah so se oglašale ptice, a bilo jih je malo. Veliko se jih je zastрупilo in poginilo zaradi umazanega zraka. Krive so tovarne, avtomobili, motorji, ki onesnažujejo okolje.

Prijetno je sedeti v gozdu in ležati na travi, toda smeti se ne dajo. Povsod staro železo in razni odpadki. Le še redke reke so čiste. A tako prijetno se je kopati v čisti rečni strugi! Le zakaj ljudje ne spoštujejo narave?

Slavko Gros, 5.a razred

Iz šole hitim domov. Ustavim se pred trgovino, kjer me pritegne oranžna barva lepaka. Le kaj bo to? In že berem, da krajevna skupnost poziva vse občane k očiščevalni akciji okolja. Organizirali bodo brezplačen odvoz smeti. Kako lepa akcija! Sedaj je pravi čas, da počistimo okolico bloka in tudi njegovo notranjost in tako odstranimo dolgoletno navleko, ki včasih predstavlja našim staršem še vedno uporabno vrednost. Dostikrat sem že slišala babico, ki pravi: "Čez sedem let bo še vse prav prišlo." Zvečer sem se pogovarjala tudi s starši, kaj vse bomo odstranili iz naše kleti in drvarnice. Z mislimi, kaj bomo storili naslednji dan, sem se odpravila v posteljo. Zjutraj, ko sem se zbudila in se odpravila v šolo, sem pred blokom videla kontejnerje. Vesela sem jih bila, zato sem sproščena odšla v šolo.

Prišla sem domov. Razočarana sem bila, ker je bila akcija že končana. Potolažili pa so me starši, ki so povedali, da bomo imeli še več takšnih ali podobnih akcij.

Irena Jaklič, 5.c razred

ČE BI BILA POTOK

NA VRH GORE, TJA VLEČE ME SRCE

"Nasvidenje!" se poslovim od svoje varuhinje skale, se zazrem v lepo modro nebo, ki me bo danes spremljalo in že se popeljem v dolino, v širni svet.

Prijazno mi kimajo cvetice, prijazno se upogiba trava, stokajoč me spremljajo lepi štori.

Zajček v grmu pristriže uhlje in prisluhne mojemu pogovoru s smrekami; te bi rade, da jim pripovedujem o svetu, in ko bo čas, ljubi zajček, povem tudi tebi in naraščaju...

Pozdravijo me veliki lapuhovi listi in ošabne rdečelične jagode in nadaljujejo s klepetom, nesramno in grdo se zadere tečnica kavka.

"Da, da, potoček, slišimo tvoje žuborenje, slišimo te in v tebi se tudi vidimo, toda zdaj moramo na pot, mudi se nam..." jo preženejo lepe ptice.

"Pozdravite mi potočke drugod!"

O, ljubi, drobni listek, kako lepo poplesavaš v mojem objemu! Le nič se ne boj, popeljem te k tvojim bratcem! Otožno me gledajo osamljeni bori, davi so posekali njihove tovariše. Rastoča jurček in mušnica se prepirata, kdo izmed njiju bo zasedel prijeten prostor v zatišju debele smreke.

"Storžek, pridi, delal mi boš družbo! Pozdravljena veverica, nikar mi ne nagajaj. Kako čist in svež je to gorski zrak. Ta sapica!"

Tam doli se pridruživ sestri reki, skupaj nadaljujeva pot proti morju. Skozi soteske, po velikih ravninah, novicam in dogodivščinam naproti.

Rojevalo se je novo jutro, sveže in umito po nevihtni noči. Zadnje zvezde so bledele na nebu. Čakali smo avtobus, da nas popelje v dolino Trente. Bili smo že nestrpni. Končno je prišel čas. Vožnja je bila končana. Troglavi vrh se je kopal v jutranjem soncu, stene pa so bile mrke in sive. Obdajal ga je venec gora, ki še niso bile obsijane s soncem. Začeli smo s hojo. Sprva nas je pot vodila skozi bukov gozd. Drevesa so postajala vse redkejša. Sonce se je že dvignilo in njegovi žarki so posrebrili studenček, ki se je veselo poskakujoč prebijal med skalami. Pot se je začela strmo dvigati. Steza je bila ozka, zato smo morali drug za drugim. Marsikateremu je postalo vroče. Bili smo utrujeni, toda misel na vrh in uspeh nam je dajala novih moči. Prišli smo na planoto, malo pod Kredarico. Zagledali smo lise snega. Pohiteli smo k eni izmed lis in si začeli hladiti ude. Toda kmalu smo odnehali, zakaj sneg je bil trd, leden. Potem smo nadaljevali pot. Prvi cilj je bila Kredarica. Ko smo zagledali kočo, smo navdušeno pospešili korake. Prvi je bil že na cilju, za njim smo prišli še drugi. Zagledali smo se v dolino. Bila je ovita v prozorno tančico. Potem smo odšli še na vrh. Tam je bil končni cilj.

Čez greben smo šli kar malo plašno. Povzpeli smo se do Aljaževega stolpa. Tam smo se tudi fotografirali in tisti, ki smo bili prvič na vrhu, smo bili "krščeni". Ponosno smo zrli po pokrajini. Obdal nas je občutek, ki se ga ne da opisati. Potem smo se odpravili nazaj. Domov smo prišli utrujeni, toda dobre volje.

Sonja Šemrl, 7.c razred

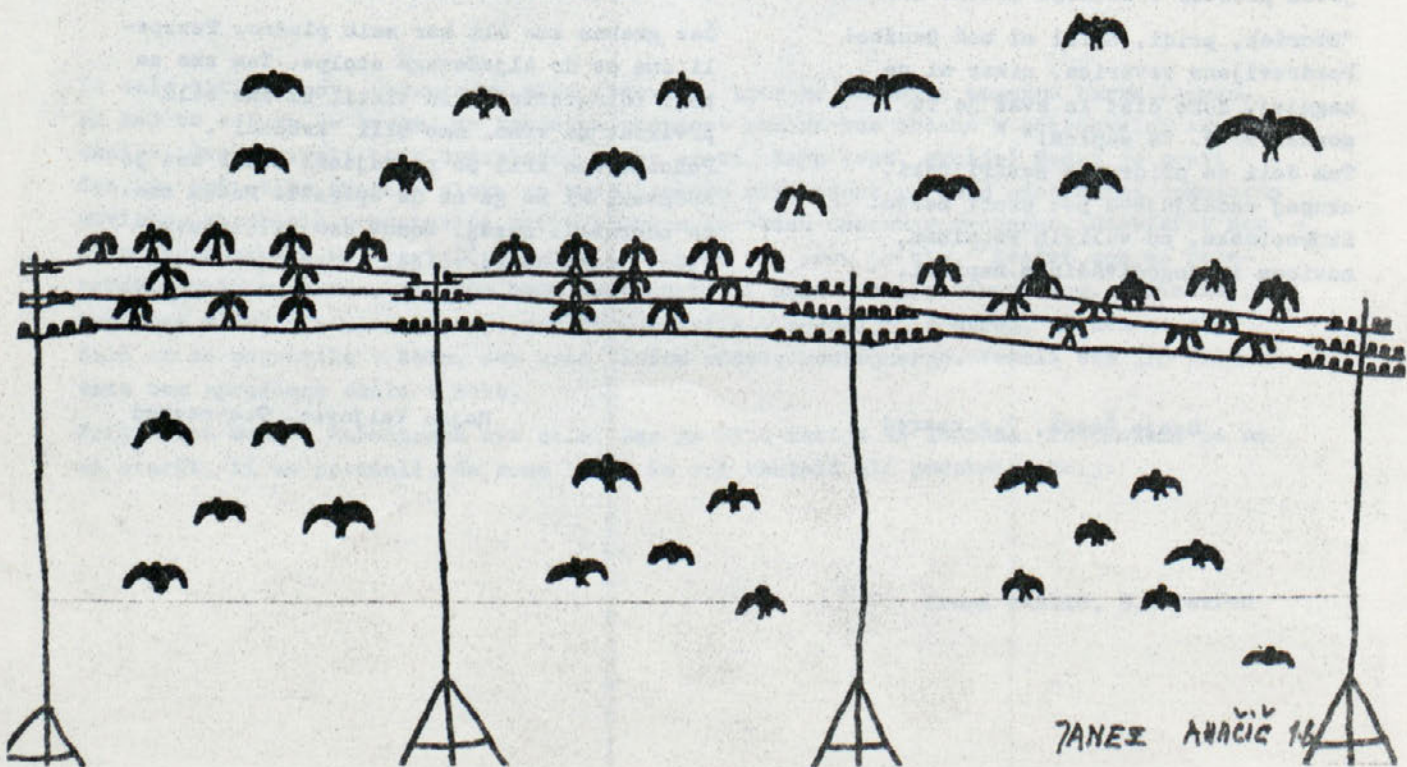
Majda Valjavec, 7.a razred

ZGODBA O REKI

Med neznanim, razjedenim skalovjem privrem na dan. Majhna sem kot nebogljeno dete. Pa vendar bistra. Polna življenske radosti se poženem naprej. Kam? Kamorkoli, dogodivščinam naproti. Hitim med gorskim kamenjem, utiram si pot med skalovjem. Po dolgem potovanju mi zmanjka tal pod nogami. Začnem padati globoko v dolino. Oh, saj to ni nič. Vesela sem lahko, da sem zašla na tako pot. Ljudje me občudujejo in vzklikajo: "Kako lep slap!" Seveda je lep. Še najbolj lepo pa je to, da je čist, bister. Ljudje naj kar občudujejo ta majhen delček moje poti. Meni pa se mudi naprej. Še vedno sem taka kot ob izviru. Sem in tja se poigram s kakšno obrežno travo. Vzamem jo s seboj, nekje daleč jo spet odvržem. Spet naletim na oviro. Joj! Zašla sem v zelo ozko strugo. Moja pot ni več tako prosta. Sprijaznim se z usodo in si mislim: "Vseskozi moja pot ne more biti enaka!" Kaj hitro se znebim ozke struge in se razlijem po ravnini. A šele sedaj se začne zame hudo življenje. Moj tek ni več živ. Trudno in počasi lezem naprej, delam obljube, nisem več vesela. Pa vendar se ne morem ustaviti. Še naprej potujem. Prilezem do majhnega naselja in se prebijam skozenj. Postajam utrujena, saj moram nositi s seboj še vseh vrst odplake. Pa kaj tol! Sedaj prispem do mesta. Tu se šele začne. Kot žalosten otrok tavam naprej. Polna sem odpadkov, umazana, grda. Zakaj? To naj pa ljudje povedo. Sami so krivi. Saj bi se hudovala nanje, če bi imela toliko moči in če bi kaj pomagalo. Žalostna se pridružim prijateljici iz nasprotnne smeri. Skupaj nadaljujemo svojo pot.

Upava, da bo nekoč boljše, da bova tudi skozi mesta hiteli veseli, polni planinskih radosti in med tekom pozdravljali svoje prijateljice. A kdaj bo to? Bo to sploh kdaj? Ljudje! Storite nekaj za nas potoke, reke, storite to tudi zase!

Beti Smolej, 7.a razred

JANEZ ANAČIČ 16

PRAZNOVANJE DNEVA MLADOSTI

N A R A V A

Zjutraj, ko se je sonce komaj dvignilo, smo se s krepkimi koraki in obilo dobre volje podali v strmino pred nami. Naš cilj je bil Kriška gora.

Hodili smo po ozki blatni stezi, kamor je skozi drevesne krošnje včasih prodrl kak sončni žarek. Med nami se je razvil glasen klepet, pomešan s smehom, ki je ob prihodu na odprto pot počasi zamrl. Sonce je postajalo vedno bolj neusmiljeno in vse več je bilo utrujenih prošenj za počitek. Vse te napore smo premagali in po dveurni hoji smo se zadovoljno polegli pred kočo na vrhu Kriške gore. Ob prvi malici se nam je prilegel tudi čaj, s katerim nam je postregel oskrbnik. Ko smo se spočili in nekoliko okrepčali, smo zopet stopili na gorsko stezico, ki je vodila na Tolsti vrh. Hoja po ravnem nam ni delala težav, breg pa je med mnogimi ponovno vzbudil sopihanje. Kljub vsej utrujenosti pa je med nami, ko smo osvojili vrh, zopet zavladala dobra volja. S Tolstega vrha smo se spustili do kočice Pod Storžičem, kjer smo preverili, če kdo manjka. Bili smo vsi in pot smo nadaljevali po prašni makdamski cesti skozi Lom. Z mnogimi veselimi vzkliki in petjem smo dospeli v Tržič, kjer se nam je prilegel tudi hladen sladoled. Tu smo se razšli in kljub vsem žuljem in drugim bolečinam smo soglasno ugotovili, s katerim smo proslavili dan mladosti.

Irena Aljančič, 8.a razred

Narava nam daje življenje. Marsikdo se bo vprašal o naravi. Narava, to so zlatorumena polja, gozdovi v vseh mogočih zelenih barvah, bistri žuboreči potočki. Mi pa te sinje lepote narave uničujemo tako, da jo obmetavamo z vsemogočimi odpadki.

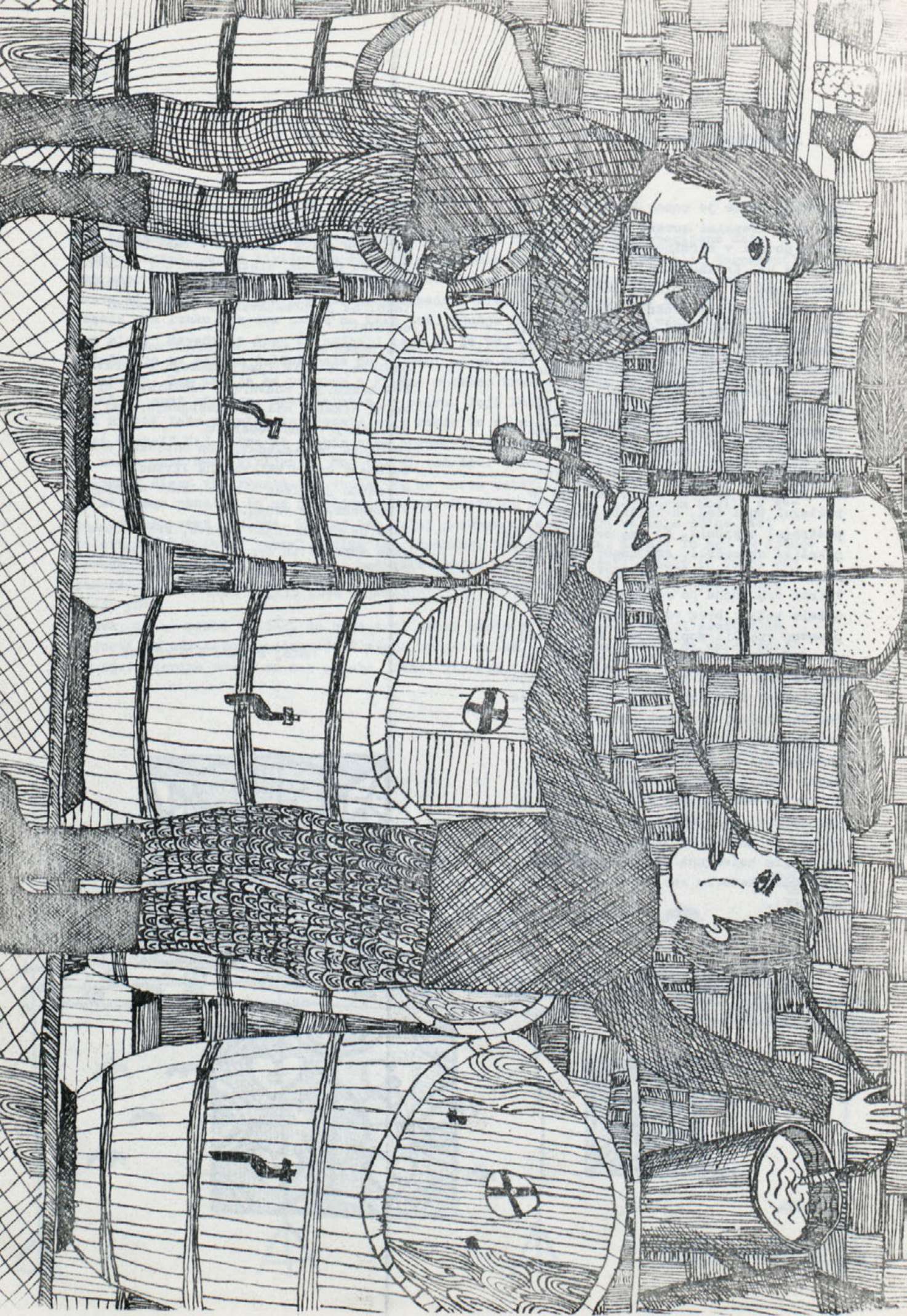
Moj namen ni, da bi našteval vse odpadke, ki jih ljudje mečejo v naravo. Moj namen je, posvariti vse tiste, ki so na pikniku ali na taborjenju, naj odpadke za sabo poberejo.

Žalostno je zagledati kup odpadkov sredi zelenega gozda ali zelene livade. Žalostno je gledati ribe, kako umirajo v onesnaženih vodah.

Zato ne onesnažujmo narave, ker narava daje zdravje in lepoto. Skrbimo za čistočo narave, kajti le tako bomo dosegli svoj cilj - lepo NARAVO!

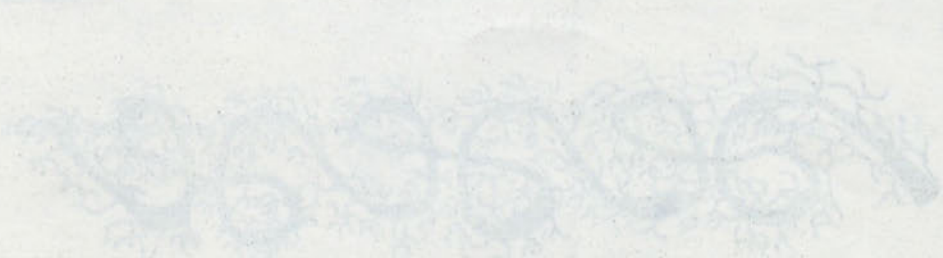
Matej Kuhar, 5.b razred

KADAR ČEZ GOZDOVE RJOVEJO VIHARJI,
DREVESA SE SVOJIH KORENIN ZAVEDO.....

(Matej Bor)

S
V
O
B
O
D
A

Svoboda. Od kod je, ko nihče ne ve in vendar šepetajo usta, da so jo čakali narodi, da je že bila med nami, ona, svoboda. Že od zdavnaj je živel med nami, vendar bila je neizrečena. Neizrečena zaradi bojazni, strahu. Mnogi, ki so verovali vanjo in zanjo tudi živeli, je niso dočakali.

Še se vidijo sence na nekaterih obrazih. Otroci in matere, ki so v tistih časih z grozo in žalostjo dojemali svet okoli sebe. Hiše so gorele in odsev ognja je bil nenadoma na pokopališču. Vsaj zdelo se je tako. Kot bi hotel ogreti to človeško revščino, Mali prej nema bolečina je prerasla v vpitje, jok. Razklenila je Voke, da bi jih ustavila. Koga? Matere in otroke, oblečene v črno, za svojimi najdražjimi. Vse te kotve, trpljenje, herojstvo, ki ga ni moč opisati z besedami.

V tistih časih je bil vsak človek heroj. Dragocena so srečanja z njimi. Bogata po sporočilu in topla po duši. Nič manj pretresljiva. Enkratna, pa vendar preprosta. Včasih so kot kruh domača. In z majhnim niso zadovoljna, srce vzpodbujejo. Tudi tam, kjer je beseda na oko trda in mračna. Kot je bil trd in mračen čas, ki je rojeval heroja. Heroja, ki so se zavedli svojih korenin ob viharju. Ta vrsta ljudi je nenavadna. Nenavadna zato, ker se v njej, čeprav zdaj že tako maloštevilni, zrcali veličina nekega naroda, ki se je znal boriti in žrtvovati za svobodo, za lepše in pravičnejše življenje. "Kaj jim je dajalo moč, da so vztrajali?" se vprašam. Odgovor je kratek: Ljubezen do domovine. Tudi mi mladi so učimo ljubiti domovino. Zavedati se moramo svojih korenin. Če ljubimo Slovenijo, ljubimo Jugoslavijo. Tudi zato, da bi mi ljubili domovino, so se borili naši borci. Zato, da bi bili revolucionarni vzorniki res naši vzorniki, v vsem in povsod. S to mislijo mislim na naše ljudi, naš narod, ki se je ob viharju leta 1941 zavedel svojih korenin in trdno zakoreninil našo svobodo, pravičnost in bratstvo narodov.

Ti ljudje so spoznali bore malo tistih drobnih življenjskih radosti, ki jih sami, v teh svobodnih dneh tako lahko jemljemo in ob tem kaj radi pozabljamo, da smo vse to dobili kot dediščino z eno samo zadolžitvijo, čuvati jo.

Mladi moramo spoznati in spoznavati preteklost svoje domovine, domačih krajev. To niso prazne besede. Le tako bomo spoznali in razumeli ta boj in pa veliki čas, le tako bomo lahko spoznali in razumeli ta boj, le tako bomo lahko nadaljevali revolucijo naše samoupravne skupnosti in delo njih, ki so padli. Le tako bomo lahko zakoreninili svoj narod, svoj rod in če bo potrebno, odločno braniti svobodo, svojo čas in nadaljevali zgodovinsko legendo izpred tridesetih let, ko so naši narodi s tovarišem Titom na čelu odločno postavili temelje naše nove SFRJ.

Vesna Klemenčič, 8.a raz.

KO BO SVET KAKOR VRT CVETOČ

Megla, zadušljivo ozračje, onesnažene reke. Opominjajo nas na vsakem koraku. Vedno znova nas razburjajo s svojimi katastrofalnimi posledicami. Suha drevesa, prepojena s črnim dimom samevajo in opominjajo. Koliko časa še?

Za trenutek so se pretrgale sive megle in sonce je mednje vtaknilo pramen žarkov. Zakaj tako? Človek zabit med stene betona samuje. Zelena drevesa se umikajo sivemu dimu, umazane reke, težke od nesnage, se komajda vležejo, o ribah ni govora. Ljudje moledujejo, sestajajo se na dolgočasnih sestankih o varstvu okolja, govore o zaščitnih ukrepih, narava pa je še vedno onesnažena. Tako je v velikih mestih, ponosu človeštva. Na deželi je mnogo boljše. Še vedno zasledimo reke, ki niso okužene, v katerih je še vedno vse polno življenja. Zeleni gozdovi razveselijo oko slehernega, še tako trdosrčnega človeka. Toda groza! Vse polno papirčkov vseh mogočih barv, embalaža vseh mogočih oblik že krasi gozdove, naše bogastvo. Ob rekah leže smetišča in takoj pokažejo odnos ljudi, do nje. Tako ne bo šlo več dalje. Noben, še ne vem kakšen sestanek ne bo pripomogel k lepšemu okolju, če ne bo človek do narave pokazal lepšega odnosa. Do svojega naravnega okolja bi vsi morali imeti spoštovanje, ki bi si ga morali pridobiti že v rani mladosti. Skrbeli bi, da ne bi bilo več umazanih rek, onesnaženega ozračja in nespodobnih smetišč tam, kjer je to najmanj potrebno. Le tako bi se ohranilo okolje, kakršnega si želimo in ga občudujemo in ga bodo občudovali tudi naši zanamci.

Kamorkoli stopim, me na tleh pozdravljajo papirčki. V bližnjem potoku se kopljejo stare konzerve, vrečke, igrače, pa tudi štedilniki in podobno. Čeprav so ob potoku na raznih krajih postavljene table, ki opozarjajo, da je prepovedano metati smeti v potok, mi tega ne upoštevamo. Brezobzirno mečemo odpadke nanj in pri tem niti malo ne pomislimo, kaj smo naredili s tem. Veliko lepše bi bilo, če bi potok na obeh straneh krasilo drevje. Toda po vsem tem, kar mi delamo, lahko sklepamo, da tega nočemo. Veliko lepše se nam zdi, da potok krasijo kupi stare opeke, pepela.

Zakaj vse to? Lahko je to vprašanje. Enostavno nočemo, da bi naša narava izgledala lepša, da bi bilo okolje brez papirčkov, konzerv in podobnega.

Poleg onesnaževanja okolja pa delamo še eno veliko napako. Prej lepi travniki in polja, so se spremenili v beton. Kje je zelenje? Kje je narava? Kje so živali? Vse se je moralo umakniti sivemu betonu. Tudi avtomobili ne prizanašajo. Že takoj zjutraj nas pozdravijo s plinom, katerega vonj te spremlja še kakšno uro.

Pogled proti večjemu mestu. Toda, kaj je to? Sama megla. Smog. Ljudje, čemerni, leni hodijo po svojih opravkih. Nimajo več časa za oddih, izlet. Povsod same ceste, po njih pa vozijo železna škatle. Ljudje se vozijo že od doma do trgovine, pa čeprav je razdalja med njima le nekaj minut.

Kam pelje vse to? Kdaj bo svet postal drugačen? Kdaj bomo lahko pogled uprli na zelene planjave? Kdaj bo svet kakor vrt cvetoč?

Svoboda. Beseda, ki vsakemu od nas veliko pomeni. Vendar bi dobila svoj pravi pomen v primeru, če bi jo izgubili.

Za svobodo je bilo darovano na tisoče človeških življenj. Med narodnoosvobodilno borbo so se rojevali narodni heroji, veliko pa je padlih borcev, za katere razen svojcev, ne ve nihče. Padli so, ker so se borili za lepšo bodočnost, za svobodo v času, ko je sovražnik vihral po naši domovini in jo hotel zasušniti. Vendar mu to ni uspelo, kajti ljudje so se uprli. Ob tem se nam porodi vprašanje, zakaj se je uprl tako maloštevilen narod mnogo večjemu in močnejšemu sovražniku. Odgovor je jasen in dovolj zgovoren: v srcu jim je gorel ogenj ljubezni do domovine, do Slovenije, do Jugoslavije. Tudi mladi se moramo naučiti ljubiti domovino, da bi se tudi mi z vsemi močmi uprli sovražniku in ne bi dopustili, da bi nam iz rok iztrgali naše največje bogustvo, svobodo. Čeprav smo majhen, neznamen narod med množico držav, ki nas obkrožajo, se moramo zavedati svojih korenin, ki jih ni mogoče kar tako izpuliti. Teh korenin so se zavedli tudi naši predniki v boju in se zaradi tega tudi uprli. Ti ljudje so doživeli malo življenskih radosti, ki jih imamo mi na pretek. Sedaj, ko svobodo imamo, pa le preradi pozabljamo, da smo jo dobili kot dediščino, z eno samo zadolžitvijo, da jo čuvamo. Spoznati moramo preteklost naše domovine, da bomo še bolj zakoreninjeni v njej in se ne bo treba boriti za njo kot pred petintridesetimi leti v borbi, v kateri so bili postavljeni tudi temelji nove Jugoslavije.

Irena Hladnik, 8.a razred

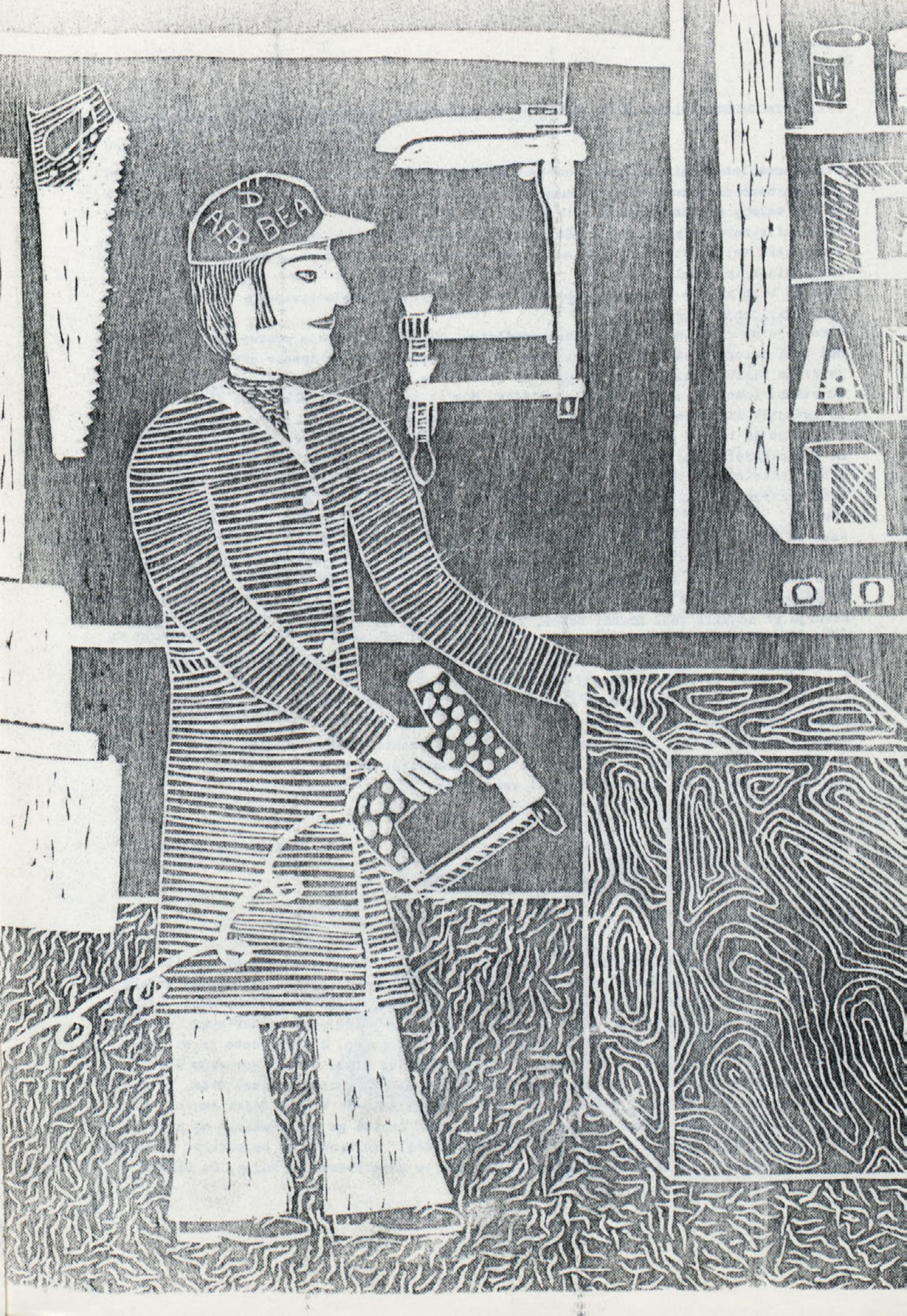
Vedno zatirano in ponižano ljudstvo je iskalo iz dneva v dan izhod iz bede. Toda kmalu so se pojavili svobodomiselnih ljudi, ki so popeljali brezpravno množico v boj proti okupatorjem in zatiralcem. Ustanovili so politične stranke, ki so dale podporo in moč našemu ljudstvu, vodilna politična stranka proletariata pa je bila KP. Iz leta v leto je pridobivala nove člane. Tudi v naši stari domovini - kraljevi Jugoslaviji, je zasejala zrna, ki so obrodila sadove, ki pa so bili često obarvani s krvjo. Svoj pomen pa dobi KP v Jugoslaviji leta 1937, ko pride v vodstvo KP Josip Broz Tito. Oster boj, ki ga je bojevala KP proti njenim sovražnikom, se je stopnjeval iz dneva v dan. Aprila 1941 se začne obdobje štiriletne krvave vojne. Razpuščen in osamljen jugoslovanski narod popelje v boj KP s Titom na čelu.

Preko gozdov so rjaveli viharji krvavih bojev, kjer so izgubljali svoja življenja borci, ki so se borili za svobodo naroda. Skozi vsa leta nasilja, mučenja in izgnanstva si je naš narod povzpел nad narodi. Izbojeval je boj in ljudstvo popeljal v svobodne dni.

Letošnje leto praznujemo 40-letnico prihoda tovariša Tita na čelo KPJ. S ponosom gledamo našo domovino in se zavedamo iz dneva v dan, da smo za vse to kar uživamo in kar imamo dolžni našim neustrašnim borcem in ljudem, ki so jih vodili skozi težke viharje.

Bili smo gozd, skozi katerega so rjaveli viharji? iz tega gozda so rasla drevesa, ki so se zavedala svojih korenin in tam, kraj jih bodo obdržala, bodo tudi ostala.

Ana Bečan, 8.b razred

PRED ŠTIRIDESETIMI LETI SE JE SLOVENSKI NAROD ODLOČIL SVOBODNO ŽIVETI

Štirideset let je minilo, odkar se je slovenski narod odločil, da bo svobodno živel. Ta jubilej bomo praznovali po vsej naši državi, saj so se pred štiridesetimi leti vrstili za nas zelo pomembni dogodki.

Boji naših narodov proti fašističnim silam so naša zgodovina, na katero smo ponosni. Saj vemo, kako veliko število ljudi se je žrtvovalo za svobodo. V slehernem kraju je sovražnik pobijal in ropal.

Tako je bilo tudi v Kovorju. Mnogi vaščani so žrtvovali svoja življenja v upanju, da bo nekoč življenje lepše.

V Kovorju pa je bilo tudi nekaj belogardistov, ki so imeli svojo postojanko v župnišču. Med temi belogardisti je bil tudi Knez, kakor so mu ljudje po domače pravili. Stanoval je čisto blizu žučnišča. Bil je pristaš bele garde in velik izdajalec. On ni živel za domovino. Domovina mu ni pomenila ničesar. Mislil je le na to, kako bodo fašistične sile osvojile našo zemljo. Partizani so sklenili, da ga bodo ubili. Zelo zgodaj zjutraj - bila je še tema - so obkolili njegovo hišo. Začeli so ga klicati, naj pride iz hiše, mu prigovarjali, naj se vda. Vendar on je vztrajal pri svojem. Ni se hotel vdati. S svojo pištolo je smrtno zadel kurirja Žika, ki je bil s partizani. Pred nekaj leti so temu kurirju odkrili spominsko ploščo prav na tej hiši, ki nas še danes spominja na ta dogodek.

Kako je končal izdajalec Knez? Tisto zgodnje jutro so krogle švigale, da so se pri marsikateri hiši tresle šipe. Partizanom pa je uspelo, da so svojega talca ubili. Tako je bela garda izgubila enega svojih zvestih pristašev.

Po pripovedi staršev sem opisala, kako je izgubil življenje eden izmed izdajalcev. V Kovorju pa so bili tudi hrabri borci, ki so žrtvovali za svobodo največ, kar so mogli: svoja življenja.

Eden zelo hrabrih in zavednih Slovencev pa je bil tudi Kovorjan Peter Blažič. Ni se bal bele garde in Nemcev. Včasih je kar brez orožja hodil po vasi. Vendar nekdo ga je izdal in Nemci so mu pripravili zasedo in ga ubili. Njegovo ime je poleg drugih vklezano na spomeniku pred Jurčkom.

Hrabrih je morali biti na tisoče Slovencev, da so lahko dosegli svobodo, ki jo danes uživamo mi. Pripravljeni pa smo braniti svojo domovino, če bi bilo potrebno, saj je domovina le ena in to moramo ljubiti z vsem srcem.

Beti Smolej, 7.a razred

ČAS DRUGE SVETOVNE VOJNE

Leta 1941 so se na našo domovino zgrnile kolone sovražnikov. Sovražniki so mislili, da bodo državico - kot je Jugoslavija - kar mimogrede uničili. Stara jugoslovanska vojska je kapitulirala, vlada je zbežala v Anglijo in ljudstvo je bilo prepuščeno sebi. Ljudstvo je bilo treba organizirati in Josip Broz^{7a bil} tisti, ki je s pomočjo tovarišev organiziral ljudski odpor. Skupaj so se uprli. Josip Broz je bil pogumen, hraber, zato je bil izvoljen za voditelja upora. Dobil je tudi partizansko ime Tito. O Titu govorijo številne zgodbe, pesmi... Nekega dne so se partizani umikali čez gorski prelaz. Tito, ki je bil takrat ranjen, je hodil s palico in brez brzostrelke, je v šali dejal ženici, ki so jo srečali, naj se umakne, da bo šla vojska mimo. Ženica ga je premerila od peta do glave in mu rekla: "Ti si mi vojak, ko še puške nimaš!" Partizani so se borili, se sestajali na sestankih, na katerih so sklenili, kakšna bo naša država po vojni. Po štirih

letih težkega in pravičnega boja je zasijala svoboda.

Čas po drugi svetovni vojni.

Naša država se je hitro razvijala. Po vojni smo uspešno obnovljali porušeno domovino. Gradili smo pravično družbo, kjer ni zatiranih. Tovarne in proizvodna sredstva so v rokah delavcev. Danes nas predsednik Tito vodi skozi svet neuvrščenih. Ob njegovi 85. letnici mu želim vse najboljše in mu kličem: "Ostani nam še dolgo zdrav, dragi tovariš Tito!"

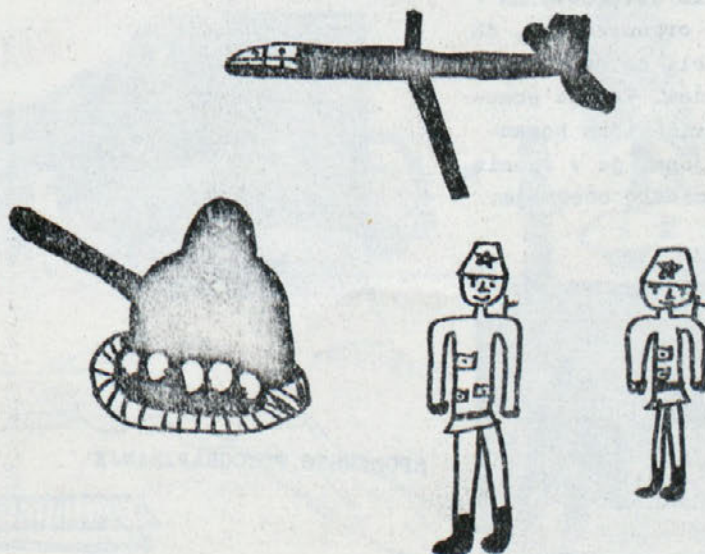
Metka Petrič, 7.a razred

SVOBODEN LJUBIM SVOBODNO ZEMLJO

Zjutraj, ko se zbudimo, lahko veselo in brez skrbi vstanemo, kajti svobodni smo in se nimamo ničesar bati. Za svobodo pa se moramo zahvaliti predvsem ljudem, ki so v tistem času živeli in ki še živijo. Zato še bolj ljubimo domovino in še bolj veselo praznujemo vsak njen praznik. Mnogo, mnogo pa se imamo za svobodo zahvaliti tudi tovarišu Titu, ki je ves čas vodil in spodbujal borce med tistimi hudimi časi. Pravzaprav pa mi mladi sploh ne vemo, koliko je svoboda res vredna. Ko včasih poslušam poročila po radiu, vedno znova slišim o raznih spopadih po svetu. Ne vem, zakaj se ljudje sploh prepirajo, ko pa bi lahko živeli vsaj tako, kot mi. Tudi jaz se šele sedaj zavedam, kaj sploh pomeni imeti svobodno domovino, svobodno voljo. Zelo vesela sem, ker se Jugoslavija v svetu bori za pravice ljudi. Tovariš Tito, ki je letos že 40 let na čelu komunistične partije, vedno poudarja vlogo svobode in svobodnega življenja. Zato se moramo še naprej vsi truditi, da bi ostalo vsaj tako kot je, ali pa da bi bilo še lepše. Lahko rečemo, da bi bil takrat svet kakor vrt cvetoč in vsi ljudje bi si bili bratje.

Zato ljubimo domovino z vsem srcem in branimo svobodo - najdražjo dobrino našega življenja.

Damijana Šarabon, 8.a razred

PO POTEH KOKRŠKEGA ODREDA

Mogočno so se vzpenjale razvaline starega gradu Kamana v jasen, sončen dan. Vasica pod tem gradom se imenuje Draga.

Dne: 25. maja 1977 je povsem oživela. Zakaj? Srečali so se nekdanji borci Kokrškega odreda, da bi na stezaš, po katerih so nekdanj hodili, preživeli Titov 85. rojstni dan.

Že ob 8. uri so se vsi zbrali v Dragi pri nekdanji žagi, v kateri je bil leta 1944 ustanovljen ponovno Kokrški odred. Delil se je na tri bataljone. Prvi bataljon je deloval v Titovi vasi pod Stolom, drugi bataljon je deloval pod Storžičem in tretji bataljon, ki je deloval pod Dobrčo. V Dragi je zbranim spre-

govoril Janez Jerman - namestnik politkomisarja. V svojem govoru je orisal delovanje Kokrškega odreda. Že iz uvoda smo lahko razbrali, da je bilo to delovanje zelo obsežno.

Po govoru je učenka iz osnovne šole iz Begunj recitirala pesem: "Tam, kjer murke cveto, tam, kjer prički pojo v lepi Dragi.."

Zatem pa je vsem skupaj zaigral nekdanji partizanski harmonikar Tinček dve pesmi.

Nekateri borci so navdušeno peli za njim in izrekli v pesmi misli, po katerih so med vojno močno hrepeneli: BRATJE LE K SONCU SVOBODI ter NABRUSIMO KOSE.

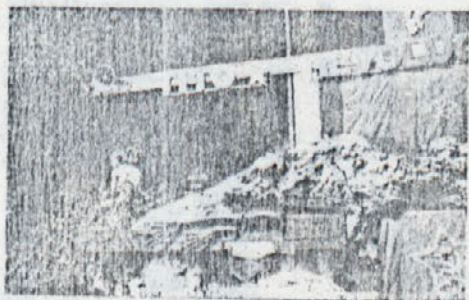
Zatem se je navdušena množica borcev odpeljala v dolgi koloni avtomobilov v Titovo vas pod Stolom. Tam se je ob 10. uri začela največja slovesnost. Zapel je zborček iz Završnice, nato pa je prevzel besedo, ki se je razpletla v govor, Alojz Bele - Tičko. On nam je živo predstavil natejanje Titove vasi in njen razvoj od oktobra 1944 do januarja 1945. Vas je stala zelo dolgo. Kar tri mesece. Ko pa so si januarja 1945 Nemci z napadom hoteli prisvojiti ta kraj in hkrati uničiti prvi bataljon, ki je bil takrat v vasi, je bila obveščevalna služba tako močno organizirana, da so partizani zvedeli za napad šele tri dni pred napadom. Vas je pogorela do tal. Tovariš Tičko komandant prvega bataljona, je v spomin na vas odkril spominsko obeležje.

SPOMINSKO FOTOGRAFIRANJE

Po proslavi so se vsi borci fotografirali na kraju, kjer je vas stala ter se spominjali vojnih dni. Omembe vredno je to, da sem se srečal z borcem, ki je 400 krat prebredel reko Savo.

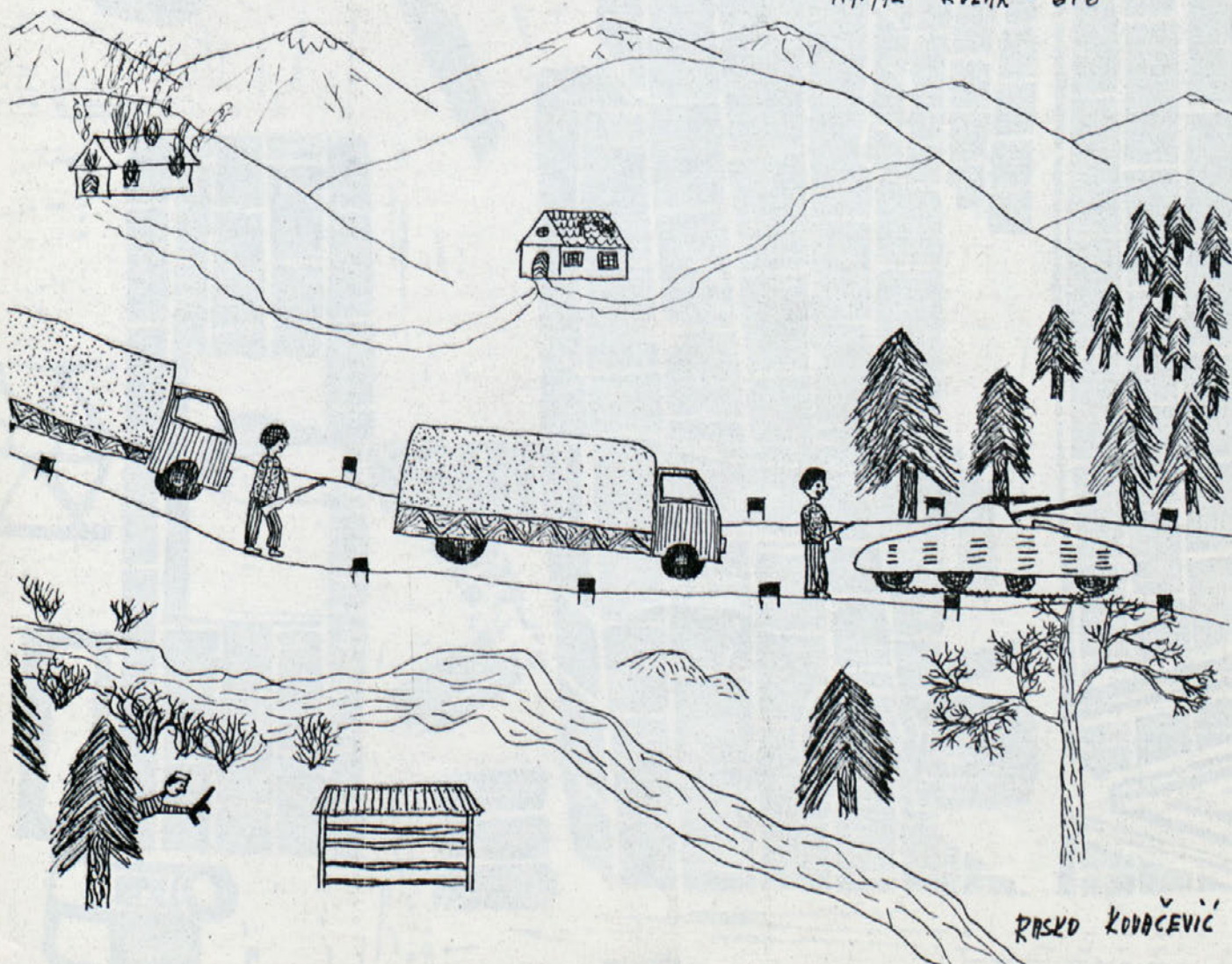
Iz vasi pod Stolcem so se odpavili borci v dolino Završnice. Ta jih je veselo pozdravila. Pionirji iz Završnice so odkrili spomenik Dragoljubu Milovanoviču, sekretarju SKOJa za jeseniško območje. Na tej proslavi je spregovoril komandant Kokrškega odreda: Janko Prezelj - Stane.

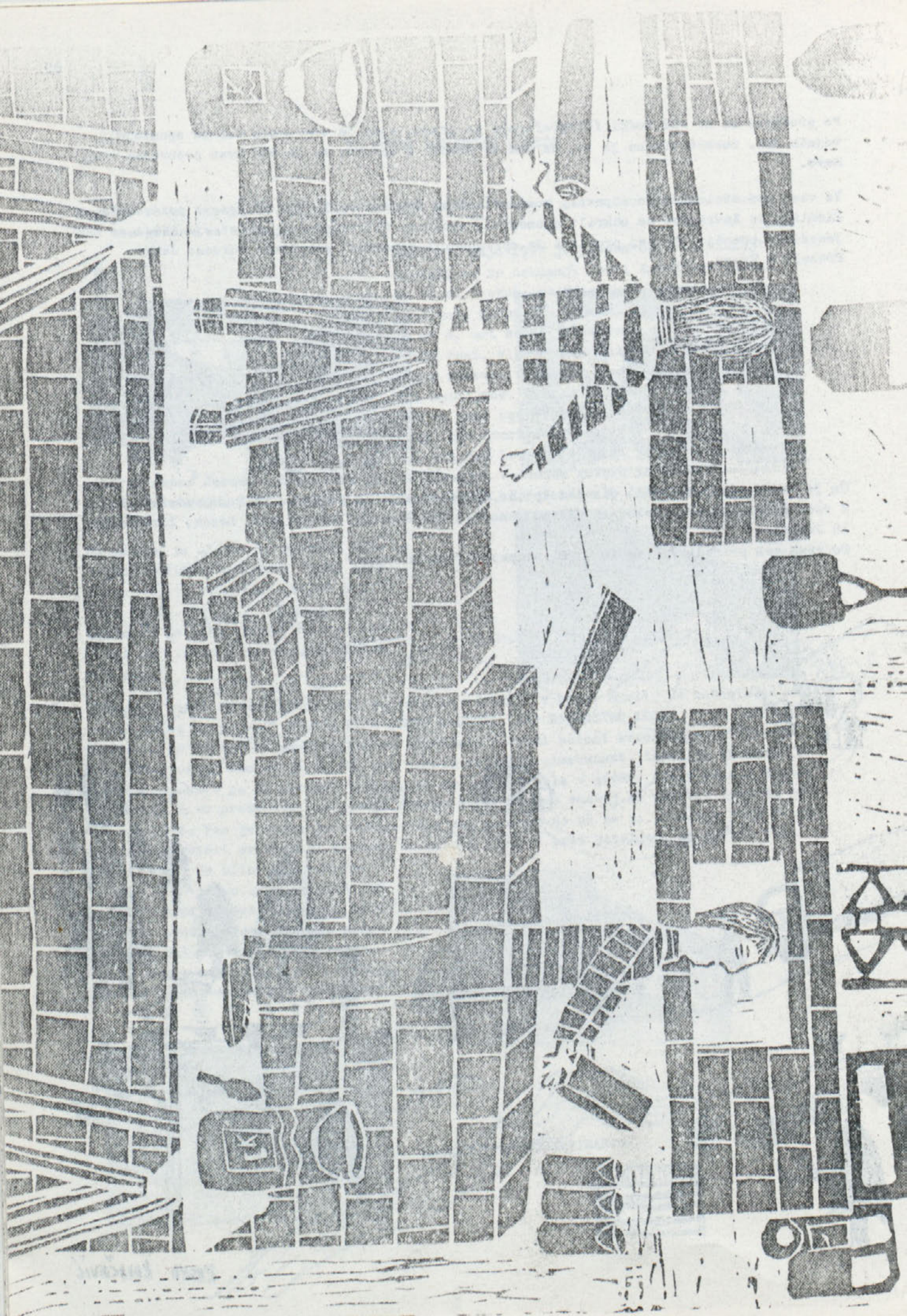

On je vse borce pozdravil, jim zaželel še mnogo zdravja in da bi se še kedaj srečali. V vseh proslavah so sodelovali učenci osnovnih šol Begunje, Radovljica, Lesce, Žirovnica in Jesenic.

Po vseh teh prireditvah so se borci nasmejani vrnil domov.

MATJAŽ KOLAR - G. B

ŽIVLJENJE ČLOVEŠKO PODOBNO JE VODI,
KI VSAKA PO SVOJI STRUGI HODI.

(Fran Levsték)

Na naši šoli tekmuje učenci od 3. do 8. razreda za Prešernovo bralno značko. Vsako leto tekmuje veliko učencev. Letos je bila podelitev posebej slovesna, saj smo na razgovor povabili gledališkega in filmskega igralca Poldeta Bibiča. Na razgovor z njim smo povabili vse, ki so tekmovali za bralno značko.

V petek, 3. junija 1977, ob osmi uri je prišel Polde Bibič na našo šolo. Mi učenci smo že bili zbrani v likovni učilnici. Najprej je stopil v razred tovariš ravnatelj, takoj za njim pa Polde Bibič. Tovariš ravnatelj nam ga je predstavil, nato pa je sledil kratek kulturni program naših učencev. Predstavili smo mu nekaj pesmi tržiškega pesnika Vojteha Kurnika. Vseskozi nas je spremljal citraš Zvonko Horvat iz sedmega razreda. Zatem nam je on zaigral dve partizanski zgodbi o Petru Fuležu in nas z njima spravil v dobro voljo. Deževala so vprašanja o tem igralskem poklicu, kdaj je prvič stopil na oder. Razgovor je trajal približno eno uro.

Poldetu Bibiču so učenci naše šole poklonili za spomin na to srečanje naš likovni izdelek in šopek rož. To srečanje nam bo še dolgo ostalo v spominu.

Med tem razgovorom je povedal, da mu je bil citraš zelo všeč. In ker je bil citraš iz našega razreda, smo ga povabili v razred in Zvone mu je zaigral še nekaj skladb. Za konec nam je Polde Bibič recitiral ljudsko pesem o Blažetu, nato pa smo se poslovili in nadaljevali s poukom.

Veseli smo bili, ker se je odzval našemu vabilu.

Sabina Jaklič, 7.c razred

Šola, ki stoji na travnati pokrajini pod prometno cesto, naj bi bila moj drugi dom. Pa tudi je. Že osmo leto zahajam vanjo dan za dnev, včasih raje, včasih ne. Pa moram. Nič ne pomaga. Svet se je pač spremenil. Vsi ljudje morajo biti pismeni, izobraženi. V šolo hodimo, da se naučimo brati, pisati, računati, risati. To splošno znanje pridobiš v prvih dveh razredih, nadalje pa ga samo utrjuješ.

Prvi štirje razredi so se mi zdeli igraje lahki. Snov sem doma enkrat prebrala in že sem znala. V šoli ne ni bilo strah ur spraševanja in kontrolnih nalog, ker sem pač znala. Potem pa so prišli na vrsto višji razredi. Nekoliko s strahom sem zakorakala vanje, kati takrat ti postane učenje zvesti spremljevalec vse do poklica. Ta strah pa ni bil čisto zastonj. V prvih mesecih petega razreda je bilo najtežje. Treba se je bilo učiti iz knjig, česar do takrat nisem bila vajena. To se je poznalo tudi na mojih ocenah. Saj ne morem reči, da so bile zelo slabe, vendar slabše so bile od ocen iz prejšnjih razredov. Počasi sem se takega učenja navadila, in tudi ocene so se popravljale kar same od sebe.

Vsi pravijo, da je najbolj prijetno hoditi v šolo. Meni pa to niti ni najbolj všeč. Rada grem v šolo, kadar ni dan spraševanja, manj rada pa takrat, kadar slutim, da me bodo mučili pred zeleno šolsko tablo. Včasih mislim, kako lepo bi bilo, ko bi človek prihajal v šolo z vsem znanjem, kar ga zahtevajo učitelji.

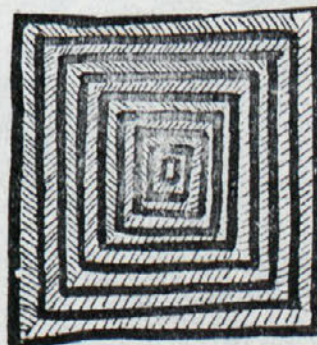
Letos obiskujem zadnje leto osnovno šolo. Tako sem se navadila nanjo, da mi bo včasih kar dolgčas po njej. Vpisala se bom v srednjo šolo, mogoče še potem nadaljevala študij na kakšni višji šoli. Priti moram do svojega poklica.

Ko bom enkrat delala v tovarni, bo tudi moje mnenje o šolskih dneh drugačno. Tudi jaz bom menila, da je najlepši tisti čas, ko se samo učiš in skoraj nimaš drugega dela.

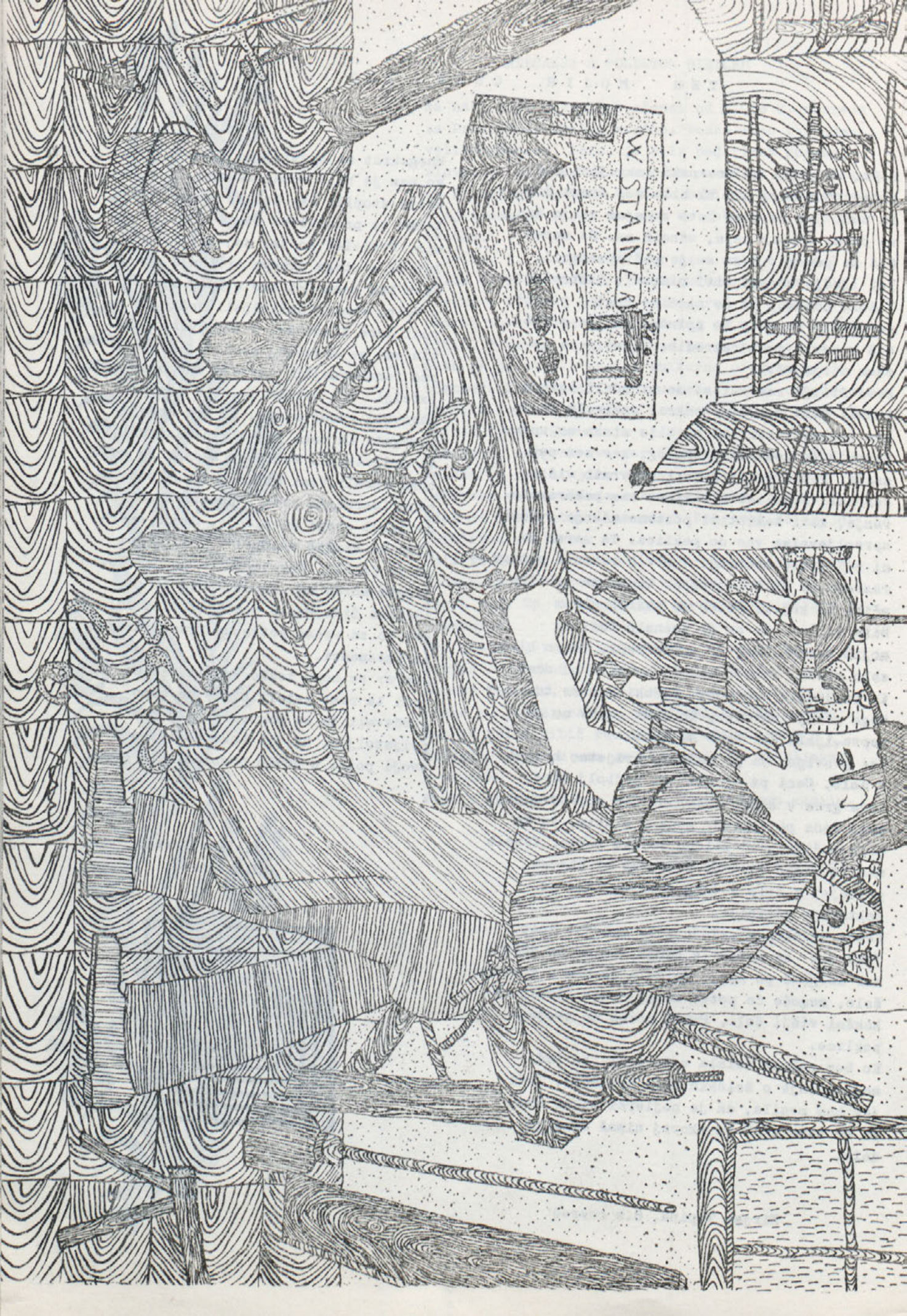
Mnogokrat se spominjamo tistega dne, ko nam je bilo komaj sedem let in smo prvič stopili čez šolski prag. Toda težko si prikličemo tiste čase v spomin. Predaleč so že, saj je že osem let od tistega prvega srečanja s šolo. Vseh teh osem let smo skupaj hodili v šolo, skupaj doživljali težke in pa tudi lepe trenutke. V teh šolskih letih smo se marsikaj naučili, postali smo razumevnejši, postali smo prijatelji. Kot velika družina smo premagovali razne ovire, si med seboj pomagali in tako postali nerazdružljivi prijatelji. Težko bo sedaj, ko se bomo razšli. Vsak si bo poiskal sebi najprimernejšo pot in po tisti nadaljeval svoje življenje. Svojo energijo bo skušal vložiti v pot, ki si jo je izbral. Nekaterim bo to uspelo, drugim morda ne. Čeprav bodo te odločilne življenske poti različno dolge, bo za vsako potrebna precej truda in zbranosti.

Čeprav se bomo težko razšli, se bo tudi ta rana zacelila. Še se bomo srečevali in se pogovarjali o novih prijateljih, ki jih bomo našli na svoji poti, o novih problemih in o...

Tatjana Rovtar,
8.b razred

Mirjam Tepina, 8.b razred

Glasilo STEZICE izdaja šolska skupnost osnovne šole heroja Bračiča v Trziču

Likovne prispevke so izdelali: Bojana Markič, 5.a razred
Beti Smolej, 7.a razred
Slavko Blažič, 7.a razred
ter
Matjaž Mlinar, 5.b razred in
Maks Valjavec, 5.b razred, ki sta prejela
občinsko nagrado na temo GRADITELJ

Mentorji: Zinka Srpčič, Gusti Jerman, Maca Štumpf, Mira Legat,
Vida Dežman, Jožica Koder, Kamilo Legat in Stane Perko

Tehnično delo: Francka Markič

Naslovno stran je ilustrirala Dragica Golmajer

Odgovorni urednik Stanko Stritih

Tisk: DU Tomo Brejc, Kranj

Naklada: 300 izvodov

